

JAROSLAV BENEŠ
**PROJEKT
ORPHAN**

Jaroslav Beneš

PROJEKT ORPHAN

Příběh s prvkem sci-fi o rozdaných kartách, které Osud po tabletě
Defrangilu nějak špatně zamíchal.

2014

Následující příběh je smyšlený a jakákoliv podobnost se skutečnými žijícími postavami či událostmi je čistě náhodná.

RADIOVÁ KAPSLE

Lambert Farin se někdy choval jako dítě, nezralé, nevycválané a přesto tak hravé. Když dokončil universitu, prošel prý několika firmami. Firmu NCFM, s.r.o. jsme založili společně – Luigi Correggiato, samozřejmě Lambert a já, Marek Narp. Byl jsem oběma opravdu nesmírně vděčný, že mi umožnili spolupodílet se na jejich práci a na oplátku se zase já snažil vypomoci všude tam, kde bylo potřeba. Dokonce jsem si dovolil spravovat i jejich finanční záležitosti. Alespoň zčásti.

Lambertovi bylo třiačtyřicet, považoval se stále za pohledného muže, který se rád dobře oblékal, a obleky měnil dost často, protože ho s přibývajícím věkem chytaly záchvaty ústí do různých diet a kondičních cvičení s následkem drastické změny garderoby, a rád se reprezentoval, jinými slovy, s oblibou se ukazoval před objektivy bulvárních žvastounů. Pokud možno v doprovodu nějaké lepé děvy. Hlavně takové, které nevadila jeho mírná nadváha, domýšlivé řeči a určitý stupeň nevkusy, ve kterém si liboval. Odjakživa vyhledával jen značkové oblečení, však i na tenis, samozřejmě, potřeboval taky značkové hadry. S jeho osobou bylo spojeno mnoho benefičních akcí, na které chodil opravdu rád. A s okatými a nohatými objevy se tam seznamoval anebo je tam bez jakýchkoliv výčitek odkládal.

Pracovní náplň, krom banketů a nejrůznějších obchodně pracovních večírků, vyplňoval obchodními aktivitami – prodával výrobky firmy NCFM, s.r.o. a navenek ji reprezentoval. Taky si hrozně moc zakládal na titulu obchodního ředitele.

Naopak Luigi nemohl být odlišnější. Byl o dobrých deset let starší než Lambert, ale společnost moc rád neměl, což bylo na Itala dost zvláštní. Jako dítě se dostal do Prahy s rodiči, kteří pracovali pro nějaké zahraniční firmy, dlouhodobě působící v Česku, začal tu chodit do školy, vystudoval, a když se jeho rodiče vrátili zpět do Itálie, on zůstal, protože se krátce po promoci oženil. Jak občas říkal, z blbosti. Z Česka se mu nechtělo odejít, i když mu manželství moc dlouho nevydrželo. Nejdřív prý pracoval někde v nemocnici, ale později se našel v laboratořích firmy NCFM, s.r.o., kde se začal zabývat čistými složkami pro nejrůznější medikamenty. Továrna ale léky jako takové nevyráběla, dodávala jen superčisté materiály farmaceutickým firmám podle Luigiho receptur. Myslím, že se cítil víc jako vědec než tvůrce nových technologických postupů.

No a co bych asi tak řekl o sobě? Byl jsem rád, že jsem po létech nemoci dokončil maturitu a mohl se věnovat technologii materiálů na technice. Studium mi docela šlo, jen řidičský průkaz mi dali snad až napotřetí. Ale byla to paráda. Díky tomu jsem mohl zaskočit i za tehdy často nemocného řidiče, který vozíval Lamberta a Luigiho do fabriky, kde se ve starém objektu začala rozjíždět první výrobní linka. Lambert občas říkával, že budoucnost přeje připraveným, ale nikdy se tímto heslem neřídil. A Luigi, ó ten měl pořád jen hlavu

v oblacích a nějaký čas skoro nevycházel z podnikových laboratoří. A tak jsem považoval za výzvu, abych se postaral o ty praktičtější věci okolo. Alespoň dle mého rozumu. Dneska, v osmatřiceti, se na to dívám už trochu jinak.

Díky velkorysosti společníků jsem mohl nahlédnout pod pokličku výzkumu, přiučit se a občas maličko i vypomoci. Ve fabrice jsem pracoval jako technolog nových materiálů a práce mě naprosto pohlcovala. Dokonce tak moc, že mi nedalo, abych nenahlédl do technických dokumentů určených ke schválení, které přinesl Lambert z porad vedení firmy. Mnohokrát jsem musel opravit výpočty na výkresech, jakoby pozapomenutých v pracovně nebo někde na stolku. Je možná pracovitý, společenský, umí jednat se stranami a i jinak je velmi čínorodý, ale diferenciální rovnice opravdu řešit neumí. A Luigi míval občas tu a tam problém s namícháním těch správných roztoků, protože poměrová matematika mu asi taky příliš nešla. A mě tohle hrozně moc bavilo.

Své soukromí jsem si ale střežil. Měl jsem totiž naprosto volnou ruku a mohl zařídit rekonstruovaný dům zcela podle svého, ale udělal jsem to s vědomím, aby se Lambert i Luigi, pokud budou v domě přebývat, cítili opravdu dobře, pohodlně a bezpečně. Dokonce jsem pro Luigiho zařídil za garáží malou laboratoř, tak trochu zmenšeninu té jeho vlastní ve firmě. Takže se stalo, že Luigi trávil s Lambertem v domě většinu volného času a do svých bytů ve městě jezdili jen sporadicky. Samozřejmě se vyskytly výjimky,

objevila-li se nějaká nová dvounohá, okatá krasavice, to se Lambert neukázal i několik dní.

Firma NCFM, s.r.o. se za ta léta velice rozrostla a musela být, už jenom z důvodu velikosti a náročnosti provozního řízení, alespoň vnitřně rozdělena. Původně výroba diagnostických a léčebných preparátů, které prosadil Luigi, byla později zastíněna Lambertovou představou o prodeji diagnostických přístrojů a speciálních nástrojů pro nemocnice, vývojová zařízení a výzkumné ústavy. Luigi se později stáhnul do pozadí a víc se věnoval vývoji jakéhosi původního léčebného preparátu, na kterém prý pracovali ještě za dob studií, a Lambert, byť měl solidní technické vzdělání, zase víc inklinoval k řízení firmy, staral se o finance a hlavně o obchodní partnery – nejen o ty stávající ale i o ty případné nové. A firma se začala přiklánět k mojí představě, která se nakonec stala hlavní, nosnou a přinášela nejvíc peněz.

Začínal jsem jako elév v konstrukční kanceláři firmy, pracoval v ní i při studiu a nakonec se úplně věnoval technologii nových materiálů. Rozumějte, firma časem rozšířila svoje působení na dodávky speciálních superčistých materiálů a také zvláštních slitin pro specifické účely, například pro zbrojaře nebo elektroniky. Obzvláštní specialitou firmy, na kterou jsem byl neobyčejně hrdý, se stala výroba tvrzených, téměř nerozbitných skel pro kokpity letadel, batyskafů a možná i kosmických lodí.

Co si tak vzpomínám, Lambert nikdy do svého bytu nepozval na večírek obchodní přátele či pracovní návštěvy. Nejraději je vozil do

domu, kde jim na terase vtloukal obchodní klíny do hlavy a předváděl se. Na potenciální sešlost se dalo připravit s předstihem a se znalostí jeho vkusu a zvyklostí. Výjimkou všeho byl můj právní zástupce, pan Bruder, který chodil zásadně jen za mnou a vždycky mi přinesl láhev bílého rumu, což jsem jako abstinent nechápal, dokud mi Luigi neprozradil, že barbadoský rum rozdává každému řidiči, který ho v pozdních nočních hodinách odveze i s opicí domů, on totiž prý v tomhle stavu nedokázal rozlišit obličeje ostatních lidí natož pak řidičů. Tak jsem mu tu láhev vždycky šikovně vrazil před jeho rodinným prahem do rukou, než si ho převzala do domácí péče ve vysoké tónině rozladěná manželka. A při dalším odvozu jsem zjistil, že se ta zpropadená láhev rumu změnila na láhev putovní, protože mi jí zase vstrčil do ruky.

Dámské návštěvy páně Lambertovy se staly kapitolou jen samy pro sebe. Do svých čtyřicetin je vozil jen k sobě domů, do bytu, a že měl ženy opravdu velmi rád, i když jen chvíli, mohl potvrdit jemnou narážkou nebo hrubým vtípem každý návštěvník, který se u nás zastavil. Později každou nově objevenou děvku přivezl sem, do domu, předvedl ji a za pár dní s ní zase odjel po tom soukromém posouloženíčku, jak s oblibou v úzké pánské společnosti rád říkával. Na tuhle společnost se prostě nešlo připravit.

Bohužel, dlouho jsem nechápal, proč Lambert tak kritizoval každou mojí slečnu, se kterou jsem zrovna v tu chvíli chodil, dokud jsem se sám na vlastní oči nepřesvědčil o jisté skutečnosti. Před časem jsem se rozešel s dívkou v podstatě proto, že jí taky tak mocně

pranýřoval za příliš krátké sukně a vyzývavou tvářičku a já měl děsné výčitky, když mě nazval úchylem se specializací na nedospělé holčičky. A pak jsem ho zcela náhodou přistihnul s touto mou bývalou přítelkyní. Vycházeli zrovna z jednoho nejmenovaného luxusního hotelu, kde asi strávili nějakou tu intimní chvíli. Nevšimli si mě, já seděl u konferenčního stolku tamtéž, hned vedle vchodu s dvěma odborníky na pružnost a pevnost kovových slitin na bázi manganu a tak jsem viděl, jak se v důvěrném závěsu vydali k východu, aby se hned za dveřmi oddělili jako dva zcela cizí lidi. A tehdy mi došlo, že mi vlastně každou mou známost... záviděl, a dělal všechno proto, aby vztah více či méně nenápadně zničil.

Bez ohledu na to, jak bezohledně dokázal šlapat po cizích citech a jak finančně náročný byl každý jeho vztah, on sám se někdy před pár měsíci bláznivě zamiloval do ani ne pětadvacetileté, blondáté, modrooké a dlouhonohé krásky s nevinnou tvářičkou, kterou si přivezl z jakéhosi technologického sympozia, které ale v hrudi bušilo zcela kamenné srdce. Situace byla povážlivě vážná, nepřivezl z konference žádné materiály, prospekty ani navštívenky. Dneska docela pochybuji, zdali na nějakém sympoziu vůbec byl.

Svatba, ke které se vztah po parabole zhroutil, nás všechny zasáhla tak neočekávaně rychle, v podstatě ze dne na den, že jsem ani nestihnul dům řádně vybavit a domluvit se na slavnostní tabuli pro novomanžele s naším občasným kuchařem, panem Maxmiliánem. Bylo by mi samozřejmě ctí přivítat je v domě, protože to mohlo být dobrou zprávou, že se chce Lambert konečně

usadit a odhodit tu svojí pubertální image. Každopádně, jednoho dne přišel Lambert z úřadu v doprovodu, představil novou paní Farinovou, která tam stála na modrém koberci hned za dveřmi do haly, povýšeně si nás při defilé prohlížela a se zaujetím ohrnovala rty. Její černé šatečky přesně vystihly atmosféru, která začala v okolí panovat. Ani jsem se Luigimu nedivil – jakmile ji uviděl a byl dost potupně představen – že se nechal později zapírat a raději se od prvního okamžiku zavřel dole v laboratoři, a vycházel jen na mou přímluvu, anebo když byla novomanželka daleko z doslechu, ideálně za hranicemi pozemku.

Lambert nedokázal svým tak náhle změkklým srdcem paní Heleně, které bůhví proč říkal *‘ty můj anděli’*, i když by se spíš hodilo *‘ty můj satane’*, nic odmítnout, a já zase nedokázal odmítnout nic jemu, což byla samozřejmě chyba. Moje! Rovněž se mi dostalo potupného poučení, krom jiného, že jí smím oslovit pouze *‘madam Farinová’* a že o některých věcech v domě bude za svého manžela rozhodovat ona sama. Z úcty k Lambertovi a z jisté shovívavosti jsem to dopustil, i přes důrazné varování od Luigiho, a nepoučil ji včas o tom, co si ke mně může vůbec dovolit.

Hned druhý den po nastěhování jejích dvou hubených zavazadel do domu se mi ohlásila mladičká, našminkovaná holka s tetováním snad na každickém kousku kůže včetně obličeje, s fialovými vlasy, ale s téměř dokonalou postavou modelky, tím myslím, že byla mladší než protřelá paní Farinová, mnohem hezčí a za tou pestrobarevnou fasádou asi schovávala citlivou duši. Stála tam v prapodivných,

nepadnoucích šatech a vypadala jako nedoléčená a ještě k tomu špatně nalíčená feťačka. Paní Farinová ji představila jako svou novou společnici, kterou jí poslala pracovní agentura, ale hned ji peskovala jako malou holčičku na pískovišti, až mi bylo líto toho děvčete se smutnýma očima, které žádné šminky nedokázaly zamaskovat.

Slečně Šedivé, tj. té holce, co jsem ji omylem považoval za feťačku, změnila madam jak mávnutím kouzelného proutku postavení na společenském žebříčku. Jinými slovy, z pozice společnice ji pasovala na služku pro všechno, k čemuž musím konstatovat, že se to asi tomu děvčeti za nic nelíbilo, a to zvláště, když se s ní madam od první chvíle docela nechutně handrkovala o mzdu. Ale nejspíš to bylo proto, že jí madam možná záviděla plné poprsí bez silikonu a jemné rysy obličeje, byť překryté barevným tetováním a snažila se jí co nejvíc ponížit...

Rozhodovací kompetence si v domě za mého pasivního přihlížení uzurpovala madam sama a od toho stejného dne nastolila tvrdý řád. Celé patro prohlásila za neobyvatelné a Lambert musel zařídit kompletní přestavbu interiéru pokoje, který se rozhodla obývat. Vybrala si ten sluneční na východní straně, což jsem nechápal, když tak nerada časně vstávala. Tedy, dostala ho, samozřejmě, až když mě o něj osobně Lambert požádal. Už asi nemohl to její kvílivé vřískání snést – jinak si to ani nedovedu vysvětlit.

Tehdy jsem zjistil, že mé psychologické schopnosti vcítění zcela selhávají na určité typy osob. Madam toho byla důkazem. Nedokázal

jsem odhadnout její vkus ani se nedokázal trefit do jejího gusta. Měnilo se totiž podle neuchopitelných okolností a já si připadal jako hráč rulety, který sází jednu žeton na jednu barvu – buď padne anebo taky ne. Bohužel, pouze ve vzácných chvílích to vyšlo. Ráno se jí něco zalíbilo, v poledne to zavrhl a večer se znovu vrátila k ranní myšlence, avšak pozměněné k nepoznání. Každé její rozhodnutí znamenalo v realizaci nesmírnou pracnost a neuvěřitelnou finanční náročnost, kterou jsem taktak skousnul se skřípěním zubů. Podezíral jsem jí, že jí nejde ani tak o to, aby se v nově zařízeném pokoji cítila dobře, ale jen o to, aby utratila co nejvíc peněz.

Lambert se octnul zcela v její moci. Eh, to není správný výraz, zmítal se v jejích spárech, jako muška v pavoučí síti – v síti, která se dovedně rozpínala a měla snahu ulpět na čemkoliv ve svém dosahu. Zpočátku se asi zmítal rád a to tak, že vlastním přičiněním. I když si myslím, že se s madam k sobě typově vůbec nehodili. Těch skoro dvacet let věkového rozdílu dneska není téměř nic, ale nejde jenom o věk, že?

Po prvním večírku, který madam v domě uspořádala k mé naprosté nelibosti a po Lambertově dlouhém žadonění, vyplavaly na povrch její jisté temnější povahové rysy doposavad dobře skryté pod mejkapem anebo umně zamaskované arogantním vystupováním. Špatně jsem se vyrovnával s její panovačností, lezla mi na nervy její hysterie a nechápal jsem tu bezbřehou shovívavost, s jakou na naše pŕtky nahlížel její manžel. Dosti bolestivě mě zasáhlo, že jsem se

nesměl postarat o občerstvení a další náležitosti, to si vzala na starost sama a taktéž se sama postarala o vyúčtování této i každé další akce, co následovala. Samozřejmě se zlatou kreditkou se jí to přeučťovávalo!

S večírky se v následujících týdnech roztrhnul pytel. Na každý další pozvala vždy spoustu nějakých lidí, které jsem ani neznal. Objednávala neskutečné množství drahého jídla a pití, které se vždycky v pozdních nočních hodinách kamsi ztratilo. Po dobu jejího panování jsme se stali nejoblíbenějšími zákazníky vyhlášených cateringových firem, speciálně těch z Brna, což jsem taky nechápal, však to bylo kapku z ruky, a náš kuchař, pan Maxmilián, mohl puknout vztekem, když viděl, čím se madam pokouší návštěvníky krmit. Vrcholem všeho bylo její zcela veřejné flirtování s některými muži, a jak jsem se doslechl, prý nejen na večírcích. A Lambert se tomu všemu jen nepochopitelně smál... buď byl tak naivní anebo se už spustila první fáze demence.

Vzal jsem to tedy jako jistý druh jeho povyražení. Ale jen do té doby, než jsem se docela náhodou dostal k vyúčtování běžných provozních náležitostí. Sám jsem byl dost pracovně vytížen, zrovna v té době jsme zaváděli zcela nový typ skleněného materiálu pro miniaturní čočky, použitelný třeba ve fotoaparátech mobilů. Jinými slovy, normálně jsem chodil do práce a nemohl se tak podrobně zabývat finančními záležitostmi společníků. Hrůzu mi nahнала obrovská čísla nejen za občerstvení ale hlavně šestimístné částky za opakované úpravy interiéru a věci, které jsem nedokázal nikde

v domě dohledat. S obavou v očích jsem předstoupil před poněkud společensky unaveného Lamberta a pokusil se mu vysvětlit vážnost situace. Bohužel, odbyl mě stroze, že je všechno v pořádku a poté odjel s madam do města. Prý za nákupy. Ano, mohl jsem potvrdit, nákupy madam prožívala jako opravdu zvláštní druh relaxu. Nakoupené zboží se povalovalo zhusta nevybalené porůznu v apartmánu a přivádělo slečnu Šedivou k šílenství, kdy ten binec musela den co den uklízet za nespokojeného pištění dozorující madam... Pokud tedy zrovna madam netrávila v kosmetickém salónu nějakou tu volnou chvíli, kterou sem-tam urvala.

Zhruba před měsícem Lambert souhlasil s možným přesunem do města, do nového bytu, který ji věnoval k svatbě. Stalo se tak po dlouhotrvajícím nátlaku ze strany madam s odůvodněním, že se jí v domě nelíbí a že je především nespokojena s mým nevstřícným přístupem. Byl jsem neobyčejně šťasten, že jsem je nemusel doprovodit a tím pádem nemusel zařídit některé potřebné věci s předstihem. Ale Luigi mě utěšoval, že prý teď můžu zase dát dům do původního stavu a postarat se o zahradu a ostatní záležitosti, které jsem v tom hektickém kvasu tak trochu zanedbával. Pochopil jsem to správně...

Slečna Šedivá v domě zůstala a měla se postarat o ty hromady věcí, zanechané zde madam, kterých během těch pár měsíců přibýlo neobyčejné množství. Chovala se i nadále dost nejistě, vyplašeně a jevila se mi jako plachá až zakřiknutá ale velmi křehká bytost. Byla svá a trošičku jiná. Měla zvláštní vlastnost, uměla ticho a nenápadně

překvapit, až později jsem pochopil, že je to vlastně její přirozenost. Panu Maxmiliánovi tím svým zjevením téměř způsobila zdravotní újmu, neboť se objevila zrovna v okamžiku, když krájel zeleninu. Znenadání na něj promluvila a on se lehce zranil, tedy..., jen se lehce pořezal, ale ukrutně při to nadával. No, kdyby držela v ruce třeba smyčku ze šňůry od vysavače, tak by možná bylo její chování jednoznačnější. To je vtip, samozřejmě!

Luigi se slečně snažil vyhýbat, ostatně panicky se vyhýbal všemu, co přišlo s madam, takže když na něj spadly krabice s jejími klobouky, tak málem utrpěl nervový kolaps a musel ho hned zaléčit sklenkou skotské. I když já si myslím, že on se obecně ženských bál jako takových. Občas, a to ještě později večer, vylezl z té své špeluňky a přišel za mnou, jak říkával *na skleničku*. Nalil jsem mu první deci čisté skotské a on se mi ve svém splínu svěřoval, co mu zrovna nejde vyřešit, nad čím přemýšlí nebo jen tak plácal nesmysly a já se ho snažil vyslechnout případně mu v dobrém úmyslu poradit. A pak, poněkud společensky unaven, si šel buď lehnout zpátky do pracovny do skládacího křesla, anebo jsem ho odvezl k němu domů, do města. Tak, jak si přál.

Z porady ředitelů v podniku vyplynulo, že bude nutné udělat nějaká obchodní opatření, neboť Lambert se od svatby ve firmě neukázal a trpěly tak vnější vztahy firmy. Takže mě čekalo několik nedobrovolných obchodních schůzek a rozhodnutí o prodeji a nákupu. Moje přítomnost v obchodním oddělení ostatní kapku

znervózňovala při účetní kontrole, ale to bylo možná jen tím, že mně zas tak moc neznali.

Sotva týden potom, co novomanželé Farinovi vylétli z domu jak čert komínem, jsem narazil na jisté nesrovnalosti v obchodních i technických dokumentech při uklízení Lambertovy pracovny, hledal jsem totiž nějaké pozapomenuté obchodní podklady. Papíry zůstaly rozhozené nejen po stole ale porůznu i jinde, kde patrně zůstaly ležet od té doby, co uvíznul v osidlech madam, která s ním začala poněkud více mávat. Abych to vysvětlil. Lambert i Luigi měli v domě každý – krom své ložnice – i malou přilehlou pracovnu. Luigi tu svou moc nepoužíval, vlastně tam ani nechodil, nejraději trávil čas v té svojí malé špeluňce v přízemí s onou pověstnou skládací židlí, ale Lambert tu měl svoje zázemí. Pečlivě jsem tedy papíry poskládal a uložil mezi ostatní do skříně a provedl, jak se říká ‘nezbytná bezpečnostní opatření’, tedy, jinými slovy, dal jsem vše pod zámek. Ovšem tento rozpor v papírech mi nedával spát.

Tři dny nato jsem Luigiho v lehce podroušeném stavu po dvou skleničkách, té první a poslední, mezi kterými byl tak litr lihoviny, odvezl v noci domů, do jeho bytu ve městě jako nesmysly blábolící hadr.

Vracel jsem se už dost pozdě a těšil se do kanafasu. Jen co vjelo auto do vrat, se znepokojením jsem zjistil, že v domě se pohybuje někdo cizí. Ten den byla, tuším, sobota nebo neděle, to už nevím přesně, a to o víkendu v domě nebýval nikdo jiný kromě mě, případně sezvané společnosti obou pánů. Byl jsem si naprosto jist, že

jsem vypnul všechna světla mimo toho tlumeného v hale, kam stejně nebylo skrz poloprůhledná skla přímo vidět. Některá okna v patře naopak svítila nad potemnělou halou a dokonce se mi zdálo, že další světla tu a tam problikávají.

Odstavil jsem vůz daleko před vchodem do zahrady a obezřetně se vrátil do domu zadem přes garáž a Luigiho laboratoř. Osvětlená chodba nad halou spojovala ložnice, pracovny a jiné pokoje a společenský salonek. Zhasnul jsem světlo přes dálkové ovládání a čekal na šramot pod schody. Uznávám, nebyl to zrovna nejlepší způsob, ale přišlo mi velmi jednoduché takto zloděje vylákat ven. Pokud to tedy zloděj byl, protože signalizační zařízení neukazovalo na žádné násilné vniknutí, nenašel jsem ani rozmlácené nerozbitné sklo ani vypáčený zámek, který nelze vypáčit. Z toho se dalo usuzovat, že nelegální vniknutí muselo být svým způsobem legální a vetřelec měl svůj klíč.

Jelikož se mi to čekání zdálo už dlouhé, vyšel jsem po schodech z haly zleva vzhůru, ovšem téměř současně zloděj vyrazil z druhé strany z pracovny Lamberta, kam jsem přímo přes sloupky a kapradí neviděl. A v tom okamžiku se rozsvítilo světlo na schodišti. Chtěl jsem ještě zavolat, ale hluk na schodech mě přiměl jen vyhlédnout, stál jsem totiž za jedním z těch sloupků s kytkami. Dva zloději v kuklách se zřejmě po nějaké vzájemné kolizi skulili dolů se schodů jako švestky. Jeden zůstal nehybně ležet hlavou dolů uprostřed odpočívadla napůl ještě na schodišti, zatímco druhý potácivě vstal, nepřilisi křepce seběhl těch pár schodů a vyběhl dveřmi z haly ven,

na pozemek. Dveře zůstaly dokořán. Nepokoušel jsem se ho ani zastavit.

Policie dorazila během deseti minut.

***

Pod kuklou zloděje, který si při pádu zlomil vaz, vězel naprosto neznámý, hubený člověk s krátkými černými, trochu vlnitými vlasy a s bledou tváří. Mohlo mu být tak čtyřicet.

„Tohohle člověka jsem nikdy neviděl,“ potvrdil jsem vyšetřovateli. Na otázku:

„Co se z domu ztratilo?“

„To nedokážu konkrétně říct..., ale peníze tady nikde nejsou.“

Možná si něco vzal s sebou jeho uprchlý komplic, možná nevezl. Policisté následně řešili problém, zdali zloději přicházeli, nebo utíkali. Nakonec se shodli, že jsem je překvapil asi zrovna v okamžiku, kdy přicházeli a já je při tom nechal. Oni prostě neměli tak úplně přesné informace, a o ty, co už měli, se nechtěli podělit. Trvalo docela dlouho, než technici místo činu ohledali a vytvořili dokumentaci k případu. Samozřejmě že zadělali tím svým práškem dveře i zábradlí, ale to patřilo k věci. Jen jsem rozhodně nesouhlasil s jejich požadavkem, abych halu na pár dnů zavřel, co kdyby prý potřebovali ještě něco došetřit? Nakonec jsem je k jejich nespokojenosti donutil, aby svoji práci dokončili hned.

Obrázky z obou fotopastí, které jsem nastražil jak v místnosti, tak i ve skříni s dokumenty, trochu naznačily, co asi tak zloději hledali. Samozřejmě, že jsem se policajtům s obrázky nepochlubil! Proč taky?

Zloději hrubě vypáčili zamčenou skříň, do které jsem shrnul Lambertovy poházené dokumenty. Nezajímali se ale o nové listiny, šli po nějakých starých, potrhaných papírech, zastrčených někde vespod. Oni je fyzicky ani ukrást nechtěli, jen okopírovali několik stran, a na to jim stačil obyčejný mobil, právě ten, který jsem zavčasu odňal mrtvému zloději a vypnul ho, ještě než přijela policie.

Podle obrázků z mobilu toho zloděje se jednalo o letitý projekt nazývaný Orphan. Projekt ze začátku devadesátých let vytvářeli Luigi s Lambertem a ještě s někým, kdo se sice nepodepsal, ale právě on údaje pečlivě a důsledně zapisoval. Projektů z té doby vedli víc. Bylo navýsost podivné, koho by dneska zajímal víc jak dvacet let starý a vlastně komerčně nikdy nevyužitý projekt, zvláště když podstatná část technické dokumentace úplně chyběla? Naopak, pokud by sáhli o příhrádku vedle a měli zájem o gastrokopické sondy nebo o moderní neuro diagnostika na bázi čipů, tak by se dostali ke skoro úplné technické dokumentaci. Na druhou stranu – bylo dost na pováženou, že jsem takovou dokumentaci v baráku našel. Neměla nikdy opustit konstrukční kanceláře fabriky a některé její citlivé části ani trezor. Už-už jsem si formuloval pichlavou otázku, kterou co nevidět položím rovnou Lambertovi. Kardinální otázkou tedy bylo, proč zrovna tohle zloději chtěli získat?

Vyměnil jsem vložky zámků, změnil všechny číselné kombinace v elektronickém zabezpečení a přidal i něco navíc. Řídil jsem se jednoduchým heslem, které Lambert zas tak úplně neuznával – vize budoucnosti začíná v naší přítomnosti.

***

Ze slečny Šedivá se nakonec vyklubala docela pohledná a sympatická holka, zvlášť když si smyla ty hrozný modrofialové šminky, kterými na sobě zrovna nešetřila a vrátila vlasy k přirozenému světlému odstínu namísto té hnusné fialové barvy a zároveň se trochu jinak oblíkla. A doslova mě dostala, když zmizely ty prapodivné kérky z rukou, nohou i obličejů, a vyloupila se její čistá pleť.

Ta její proměna přišla tak náhle, že jsem na ní jen zaraženě zíral, až se tomu pobaveně smála. Taky změnila svůj přístup k práci. Ze systematického se stal lehce neuspořádaný. Myslel jsem si, že je to těmi haldami šatů, bot a různých doplňků, které madam nakoupila jako šílená. Slečna Šedivá se je snažila se je nějak uspořádat. A docela jsem jí litoval, jakmile madam pískla, pardon, zavolala telefonem, tak musela vybrat něco správného z té neuspořádané haldy hadrů a bot, připravit a zabalit to a odvést jí to do bytu, kde teď manželsky Farinovi sídlili. Jednou nebo dvakrát ale pobývala v pokoji madam celý den a já měl pocit, že tam sedí na krajíčku postele a pláče, ale neměl jsem odvahu vejít a promluvit s ní. Jednou mě požádala, právě

po takovém slzavém dnu, jestli by nemohla dělat taky něco jiného. To jsem zrovna sekal trávu na zahradě, tak jsem jí přenechal sekačku a ona byla celá šťastná jako blecha, že se už nemusí aspoň na chvíli zabývat madam a jejími vrtochy a jezdila po zahradě jako motorová myš. A já na ní koukal, jako na obrázek... zpoza záclony.

Asi týden po oné zlodějské události přišla poněkud narychlo a vypadla po pár minutách a prudké hádce se zahradníkem Skarpíškem, kterému nedopatřením položila kufr na připravené kytičky k výsadbě.

„Ta holka pitomá měla v tom kufru snad zlatý cihly, podívejte, co všechno zničila,“ nadával, když jsem mu přinesl něco k jídlu, protože dobré řemeslníky si člověk jako já musí předcházet. To mě zarazilo, žádná z věcí, které madam nakoupila, tedy kromě postele s blankytnými nebesy, kterou se ale nepodařilo nikde v inventáři dohledat, by nevážila tolik, co kufr zlatých cihel.

Nedalo mi to. Vrátil jsem se do domu a prošel horní patro. Na první pohled jsem ale neshledal nic znepokojivého a tak jsem vyšel ven. Překonal jsem ale nejbližší práh a tím i svou prahovou paměť a po chvíli jsem si uvědomil, že děvče přišlo bez kufru. Tudíž si muselo vzít nějaký z pokoje madam, ne?. Zase jsem prošel pokoje madam a pak zavítal naproti i do Lambertovy pracovny. A tam mě to trklo, ve stěnové skříni schovával další letité dokumenty, listiny, stará skripta z dob studií a taky pár skoro rozebraných počítačů, nostalgicky uložených na dně. Ano, právě ty, které jsem hodlal zcela bez nostalgie už dávno vyhodit. Zlé tušení se potvrdilo, zmizely

disky od počítačů z krabice – a bylo jich nejmíň dvacet kilo – které sem Lambert nastrkal snad za celá léta a taky zmizel šanon velmi starých dokumentů snad ještě z doby, kdy jsem byl na studiích. Vyvstala otázka, proč to ta nešťastná holka vzala?

Po chvíli přemýšlení nad otevřenou skříní jsem konečně zaznímal neodbytný zvuk telefonu. Bohužel, telefonát zvěstoval jen samé špatné zprávy.

Nachystal jsem tašku a do ní shrnul Lambertovy nezbytné potřeby a nějaké ošacení a šel připravit vůz. Těsně před odjezdem pro mě došel pan Maxmilián, náš občasný kuchař, který zrovna připravoval poměrně hodně studeného jídla na několik dnů dopředu, že prý mám na drátě další hovor.

To mě jen policie vyzvala, abych se stavil kvůli formální identifikaci v márnici soudního lékařství.

***

„Kepke, poručík Kepke,“ představil se zdvořile asi čtyřicetiletý, prostovlasý policajt v lehkém, mírně ošoupaném převlečníku s obličejem plným pochybností. „Tohle je doktor Měchač.“ Ukázal na staršího lékaře. Vzájemně jsme se trochu starosvětsky pozdravili s lehkou úklonou. Mlčky jsme minuli několik místností, které ve mně vzbuzovaly nepříliš příjemné pocity. Ostatně, kdo by chodil na patologii rád, že?

„Je to ten člověk?“ zeptal se zbytečně nad bledým obličejem těla, ležícím na plechové krabici, kterou asistent vysunul z boxu.

„Ano, je to on. Kdo to vlastně je?“ Mezi těmi igelity, chromem a podivným zápachem v ovzduší jsem se necítil dvakrát dobře.

„Jmenuje se Kicman, Josef Kicman, věk dvačtyřicet, pracoval jako specialista na bezpečné připojení k internetu ve vlastní firmě *Kicman a Laub*.“

„Pan Kicman si pádem ukázkově srazil vaz,“ vmísil se nenuceně do hovoru doktor Měchač a podal Kepkemu nějaké tenké desky. „Už jsem to podepsal. Myslím, že už mě nepotřebujete, tak se, prosím, ospravedlním,“ omluvně se usmál a zřízenec zavřel dvířka lednice, čímž naznačil, že identifikace skončila.

„Najímali si je především lidi z businessu, propagace, různé celebrity a tak,“ zastavili jsme se na chodbě, kde bylo přece jenom lepší ovzduší, „ale měl i pár zákazníků mezi politiky, několika senátorům vybavovali kanceláře přípojkami i technikou. Ten Laub, to jako jeho společník, se hned druhý den sám přihlásil na policii a ke všemu se přiznal. Prý spolu chystali u vás, jak říkal, *vyzob*at nějaké informace. Samozřejmě na prodej. No, abych pravdu řekl, v tomhle okamžiku je záhada, proč vlezli zrovna do vašeho domu. Mohli si najít nějaký snazší objekt.“

„Proč záhada,“ nechápal jsem.

„Nemáme dobrou shodu v Laubově výpovědi. Kicman šel něco ukrást a my nevíme co. Laub mu dělal zeď, ale údajně neví proč. Tvrdí jen, že Kicmana někdo nahoře vyrušil, takže, logicky vzato,

Laub musel stát někde dole a když prý sbíhali po chodech dolů, tak se rozsvítila postranní světla, lekli se, zakopli a spadli. Kicman zůstal ležet, Laub utekl. Ta jeho výpověď je divná, oba museli stát těsně před nehodou nahoře..., pokud ho Laub nestrčil ze schodů sám. Chybí nám právě motiv, proč by šli krást něco do toho domu, máte tam pohybové senzory, bytelné zámky a–“

„A jak se dostali dovnitř? Už vašim kolegům jsem potvrdoval, že všude bylo zamčeno a zajištěno.“

„To je zajímavá otázka, pane Narpe. Pan Laub nám odevzdal klíč a číselnou kombinaci k vyřazení bezpečnostního okruhu vašeho domu. Samozřejmě tvrdí, že to dostal od Kicmana, jak jinak. Nenašli jsme také Kicmanův mobil, možná ho u vás ztratil, když utíkal, zkuste se prosím podívat. Jeho vypnutí se zhruba shoduje s časem pádu. Technici od nás, ze zajišťování stop, taky nebyli všude. Neztratilo se vám opravdu nic?“ Pohlédl na mne jakoby podezíravě pod obočí.

„No, ztratily se harddisky ze starých počítačů, od té události je nemůžu najít,“ zalhal jsem. „Byly sice na vyhození, ale zmizly.“

„Aha? A co na nich bylo?“

„To nevím, pane poručíku, snad nějaké staré věci, data a tak. Pokud byste je někde našli, tak bych je rád získal nazpět. Docela by mne zajímalo, co na nich bylo a možná by to pak napovědělo, proč to kradli.“

„Dobře, připíšu to k té vaší výpovědi,“ poznamenal si pár slov do miniaturního notýsku. „Předpokládám, že jste už vyměnil zámky, ale

zmínit jsem to musel,“ nečekal ani na moje přikývnutí, „A něco jiného?“

„Pokud by chtěli výsledky výzkumu nebo nějaké věci z továrny týkající se technologie, tak to pan Farin v domě nepřechovával,“ jen jsem to dořekl, tak ve mně hrklo a polilo horko při představě, že si ani nevzpomínám, jestli jsou dokumenty dostatečně zabezpečené. Umínil jsem si, že hned jak dojedu domů, tak všechny aktuální buď skartuju, odvezu nebo dám pod lepší zámek.

„To je mi jasné, jen bych vás chtěl upozornit, že kolem začali kroužit nějakí lidé od novin, dokonce si myslím, že to možná rozvířil sám Laub. Jeden novinář, prý investigativní, mne už kontaktoval, ale myslím si, že to taky nakonec prodá nějakému bulváru. To jen abyste věděl, že kolem toho může být ještě živo. Víte, podíval jsem se na pár obrázků na internetu a musím vám říct, že ten váš společník, ten Farin je doslova lev salónů a vděčný objekt pro ty barevné plátky. Já bych se k tomu vyšetřování vlastně ani nedostal, kdyby u vás v domě nepřišel ten Kicman takovým blbým způsobem o život,“ řekl zamyšleně.

„Vy ale neděláte vloupání, ne?“

„Jsem z oddělení vražd a každé takovéhle úmrtí za podezřelých okolností musíme vyšetřit.“ S tím jsme se rozloučili.

***

Zahloubán do pochmurných myšlenek jsem zaparkoval v areálu nemocnice. Právě zde byl dnes hospitalizován Lambert, který ráno náhle zkolaboval v jednom luxusním klenotnictví. Luigi mě už nervózně čekal, přivítal tak na půl ústa a na můj dotaz, zdali se už něco ví, jen bezradně pokrčil rameny. Mohlo to znamenat cokoli, jen ne nějakou dobrou zprávu. Přijal nás doktor Vrchlík, statný čtyřicátník s počínající pleší ve světlajících vlasech a s dobráckýma vodovýma očima, které vypadaly tak mírně, jako oči u panenek. Nemile jsme ho překvapili v intimním okamžiku, když se zrovna dloubal v nose.

Luigi se rozechvělým hlasem zeptal na okolnosti Lambertova zdravotního stavu. Doktor rozpačitě uhýbal očima a jediné, co jsem z vytáček pochopil, že pacientův stav se stále stabilizovaně zhoršuje, v současnosti je v bezvědomí a je uložen na monitorovaném lůžku na pokoji. A pak vzal doktor Luigiho za loket a odvedl si ho do pracovny na konci chodby. Že by se nejednalo jenom o uvedení pacienta do umělého spánku...?

Tahle část budovy, relativně nová a zachovalá, vykazovala stejné nedostatky jako většina obdobných staveb. Podlahy této a sousední budovy na sebe nenavazovaly přímo, ale potřebovaly schůdek, okna se nedala otevřít, snad aby se ušetřilo za kličky, a do chodeb trčely části výklenů a pilířů bez jakéhokoliv rozmyslu. Asi aby se případný návštěvník pocvičil v orientaci po budově a nezapomněl počítat odbočky.

Lamberta jsem našel po chvíli bloudění samotinkého na pokoji, obklopeném spoustou monitorů a dalších přístrojů, ale nebyl to pokoj intenzivního dohledu. Vypadal přepadle a zdál se mi celý šedivý. Nikdy nebyl úplně hubený, ale teď vyhlížel, jako by naráz celý seschnul.

Chvíli jsem jen tak rozpačitě stál, když vrazila do dveří sestra s lékařem.

„Vy jste tady ještě?“ sestra se na mě rázně obořila ještě dřív, než jsem se stačil otočit. Zarazila se, až když jsem se k ní obrátil čelem: „Promiňte, myslela jsem, že jste zase ten pojišťovák, co tu ještě před čtvrt hodinou opruzoval a tak divně vypadal.“

„Jmenuji se Narp a jsem obchodním společníkem zde pana Farina. Jaký pojišťovák jste říkala?“ zeptal jsem se přimražené sestry.

„Takový neurčitý, divila jsem se, že má tmavé brýle v místnosti, vždyť nemohl nic vidět,“ a pak si vzpomněla, „počkejte, on měl pod nimi ještě jedny... brýle. Dioptrický.“

„Díky.“

Jen přikývli, prohlédli si monitory, něco vyměnili a pak se vytratili.

Rozhodl jsem se trochu natřepat Lambertovi pod hlavou polštář. Maličko jsem ho přizvedl a snažil se srovnat pomuchlané tkaniny. A jak jsem tak šátral a napínal povlak, tak něco vyklouzlo ze spodku deky, spadlo a bolestivě mě uhodilo do nohy.

Vypadalo to jako koláč o průměru tak deseti centimetrů. Ale kovový, těžký, možná že olověný. Uprostřed se lesklo vypuklé

skleněné oko, uvnitř kterého se přesýpal droboučký stříbřitý prach, byly ho nejméně tři náprstky. Docela mě zatrnulo, kdyby se to sklo rozbilo, tak by se ten kovový bordel všude rozprášil.

Nikdy jsem nic takového neviděl. Vyndal jsem papírový kapesník, zvedl to cosi z podlahy (neuměl jsem to ani pojmenovat) a položil na vyklápěcí stůl, hned vedle vázičky s drobnou bílou lilií, kterou jsem přinesl. Totiž, Lambert měl květy lilií rád.

Chvilku jsem přemýšlel, jak naložit s věcmi v příruční kabele. Jednu stěnu pokoje naproti postele tvořila skříň. Měla falešné dveře a taky přihrádky. Naproti lůžku, nalevo za jedněmi falešnými dveřmi, se ukrývala malá, kapesní koupelnička se sprchovým boxem, napravo pak dvě skříně, levější s policemi, pravější s větším šatním prostorem, lampičkou a věšákem. Zde viselo oblečení, které měl ráno na sobě. Vlezl jsem dovnitř, rozsvítil si a začal vyndávat věci, o kterých jsem se domníval, že je Lambert upotřebí. V činnosti mě zarazily tlumené hlasy, vycházející z venku a uvědomil si, že se dveře skříně za mnou samy zavřely. Opatrně jsem předsunul kabelu pod visící oděvy a pro jistotu zhasnul vnitřní lampičku.

„Jak to bude ještě dlouho trvat?“ do tichého vřísknutí přešel rozčilený ženský hlas, ve kterém jsem neomylně poznal vytočenou fistuli madam.

„Mělo by to do večera skončit.“ Odpověděl nevýrazný, mumlavý mužský hlas, kterému bylo těžko porozumět.

„Bude to fungovat?“

„Ten všivák tvrdil, že jo.“

„A proč ti nedal celé to zařízení, proč jen tu baterii nebo co to je?“

„Neměla jsi prostě dost peněz, chápeš? Jemu šlo jen o peníze, je to gambler! Uvědom si, prosím, že já to dělám z dobré vůle.“

„Tak to prosím tě nastav pořádně!“

„Jo, jo, někde to musí být. Předtím se mi to nepodařilo pořádně nastavit, překvapila mě ta baba ze sesterny, musím mu to dát rovnou pod hlavu. Vzala sis tu jodovou tabletu? To musíš, pro jistotu,“ dodal muž ještě.

„Jak to, že musím? A to řekl kdo?“ tiše vřískla.

„No, kdo. To je přece všeobecně známé.“ A já nevěděl, jestli mluví o té věci, kterou jsem nechal na stolku, nebo o jodové tabletě.

Střežil jsem se jakkoliv pohnout a tiše naslouchal náhle nastalému tichu-

„Sakra,“ muž hlasitě zaklel a v panice začal sykat, „ta kapsle pod... pod polštářem... není! Není! NENÍ!“

„Co budeme dělat, co budeme dělat, co budeme dělat,“ opakovala dokola madam jako v transu. Aspoň že nepišťela.

„Prosím tě, mlč už, budeme muset vypadnout, sakra to je pech.“

„Třeba se to už povedlo.“ Nevěřil jsem vlastním uším, že by snad madam vzlykla?

„Kdo ví, ale tu věc musíme najít a pak se jí zbavit.“

Chvilí bylo ticho. Skrčen v nepohodlné poloze jsem cítil, jak mi tuhnou svaly. Už-už jsem chtěl vstát, když tu se skříň otevřela.

„Někde to musí bejt. Hlídáš? Hele, tady je nějaká kabla,“ zahlásil muž s hlavou jako by polepenou plastovými, lesklými vlasy, bledou tváří a malýma očima, schovanými za úzkými, dioptrickými brýlemi, na kterých měl připevněná další černá skla, která odklopená vypadala jako motýlí křídla. Strnule jsem se na něj díval přímo skrz mezeru mezi sakem a košilí. Hmátnul po kabele.

„Je to tady na stolku,“ vřískla madam, „tady, pod kapesníkem, sestra to zřejmě uklidila.“

„To je dobře, ještě že nevěděla, co to je,“ viditelně si oddechnul a kabelu nedbale odhodil nazpět do skříně, v podstatě mi šoupnul pod nohy. Zabouchnul dveře.

„Za tři-čtyři hodiny se vrátím a bude hotovo. Zítra anebo nejpozději pozítří jsi zase vdovička a pak to bude ráz na ráz. A bez rozvodu!“ Dodal po chvíli šramotu a opakovaného bzučení motoru nemocničního lůžka.

Musel jsem počkat hodnou chvíli, ale jakmile vypadli, okamžitě jsem vylezl a tu věc hned z lůžka zase vyndal. Ve vázičce se nějak divně zkroutila lilie...

***

O tři hodiny později stál Luigi v dojetí a tichém smutku nad lůžkem svého společníka. Lambert vypadal stejně, jako když jsme ho viděli poprvé. Doktor Vrchlík nedůvěřivě otáčel v rukou osobním luminiscenčním dozimetrem, který našel u pacientovy hlavy.

„Co to znamená, pane doktore?“ zeptal jsem se s nelíčenou zvědavostí. Přece mu nebudu vykládat, co mi dalo práce to sem před vizitou propašovat. Luigimu jen vyjelo vzhůru obočí překvapením, když věcičku poznal, ale neřekl nic.

„No,“ doktor poklepal zamýšleně plastem do dlaně, „to vypadá, že inženýr Farin schytl nějakou pořádnou dávku ionizujícího záření. Pokud tohle nelže.“

A právě v tom okamžiku se otevřely dveře a dovnitř doslova vpadla madam, následovaná chlapíkem s pergamenovou tváří a s pichlavýma očima. A oba ztuhli, jakmile nás uviděli u lůžka, evidentně nás nečekali. A madam, už tak vybledlá, ještě o odstín zbledla. Nemohl jsem si přát lepší načasování!

„Pojďte dál,“ vyzval je doktor. Teď nemohli couvnout, takže zvolna přistoupili blíž.

„Jak to..., jak to s manželem vypadá, pane doktore,“ hlesla teď už viditelně zaskočená madam.

„Abych vám pravdu řekl, ještě nevíme, každopádně má pan Farin těžkou nemoc z ozáření,“ doktor začal hovořit přímo, bez vykrucování a nic nepřikrašloval. Hovořil rychle, stručně a neoptimisticky o poškození tkání, poruchách rychle rostoucích buněk a o nejrůznějších syndromech selhání organismu.

„Je to možné vyléčit?“ otázel se Luigi do ticha, které nastalo na konci doktorova výkladu.

„To je otázka, léčit – co vyléčit? Podle tohoto indikátoru je dávka skutečně vysoká, sice asi ne smrtelná, ale hodně vysoká,“

připustil doktor nejistotu a zamával dozimetrem. „Můžeme se pokusit zmenšit následky podáním speciálních léků na bázi jódu a pak čekat, jak na to organismus zareaguje.“

„Co to proboha je?“ zabublal muž, který přišel s madam.

„Tohle? Osobní dozimetr. Omluvte mě, prosím, musím zařídit změnu diagnózy a procesu vůbec,“ vycouval doktor z místnosti a nechal nás tam ve *skoro* rodinném kroužku.

„A vy jste kdo, pane? Známe se?“ Luigi se na plešouna zamračil.

„Omlouvám se, měl jsem se představit hned, jsem právní zástupce zde madam Farinové, doktor Anliegen, k vašim službám.“ Představil se s mírnou úklonou. Bylo mi na něm něco divného, ale po jeho úkloně jsem na to přišel. Měl naprosto nehybný obličej, vypnutá, jakoby pergamenová kůže, která pokrývala celou lebku bez jediného vlásku, nedovolila ani sebemenší úsměšek nebo snad dokonce škleb, směle by mohl soutěžit v konkurzu na Fantomase. Ale uši prozrazovaly vnitřní neklid, on totiž jimi nevědomky stříhal.

„Potřebujete něco od pana Farina, nebo pana Correggiatiho?“ zeptal jsem se patřičně uctivě, ale rovnou.

„Ne, ne, jen jsme s madam chtěli vyřídit nějaké úhrady za právní služby, ale to se jistě vyřeší, až pan Farin vyzdraví. Paní Farinová se domnívala, že její manžel je už při vědomí.“ Zamával v odmítnutí rukama jak opička, která se třepe na kousek ovoce. Á, pan doktor Anliegen měl potvrdit svědectví...!

„Pokud potřebujete cokoli nejen finančně vyřídit, obraťte se v dobré víře tady na pana Narpa, má naši neomezenou důvěru,“

nasadil tomu korunu Luigi. Anliegen jen zastříhal ušima, ale madam doslova zesinala. Čekal jsem, kdy se složí.

„Jak to, že o tom rozhoduje tenhle..., tenhle...,“ hledala správné slovo zachvácená náhlou zlobou, která z ní klokotem přetékala jak hrnec převařené kaše a nalévala jí zpátky tváře barvou.

„Pan Narp je univerzální správce svého majetku,“ Luigi se zatvářil naprosto nezúčastněně, „to, že se nad rámec svých povinností ještě stará o další náležitosti, je jen a pouze jeho věc.“ Zaobalil to tak kulantně, že jsem mu nerozuměl ani já.

„Takže to vy?! To VY jste ten parchant, který mi zablokoval účet?“ zapištěla úplně rudá vzteky, až jí hlas přeskakoval. Kéž by mohla, určitě by po mně něco hodila, a kdyby měla ostrý pohled jako břit meče z damažské oceli, na místě by mě rozkrájela na takhle maličké kousíčky.

„Paní Helenko, nerozčilujte se! Tady pan Narp, tak se jmenujete, že?, nám vysvětlí, jak to s tím účtem je, že, pane Narpe?“ Anliegen se pokoušel o bodrý přístup a o to víc stříhal ušima. Vypadalo to, že se ocitnul nezvyklé situaci mezi sopkou a ledovcem, kterou tak-tak zvládal. Pokud se tedy ta mrcha zvládnout dala.

„S ohledem na nedávná nadměrná finanční vydání madam Farinové, s ohledem na otevřený účet, který jsem madam poskytnul na přání jejího manžela a také s ohledem na fakt, že pan Farin je v bezvědomí, jak vidíte, a v nebezpečí života, jsem dnes zastavil veškeré platby přesahující jeden tisíc korun. Předpokládám, že váš

honorář,“ obrátil jsem se na Anliegena přímo, „je jistě vyšší než tato částka.“

„Ale já to potřebuji vyřešit,“ zavřískala do toho madam. Tušil jsem, že jí nejde o nějaké momentální vyřešení, ale asi o uvolnění přístupu k účtu. „Tisíc korun mi nestačí ani na oběd!“

„Madam, omlouvám se, ale vaše peníze to nejsou. Můžeme samozřejmě najít vhodné řešení, pokud mi sdělíte, krom výše požadovaného obnosu, též povahu právní služby.“

V tu chvíli mrmlající madam zmlkla a neušlo mi, jak se polekaně na právníka podívala.

„Myslím, že nic nebrání panu doktorovi, aby pohledávku uplatnil hned, ne?“ přilil oleje do ohně Luigi.

„No, je to, ehm, poněkud delikátní,“ zavlnil se doktor a nehybný obličej kapku povolil, asi jako když si ztuhlá kostka másla uvědomí, že se zapomněla na prudkém slunci.

„Týkalo se to převodu majetku?“ nadhodil jsem udičku.

„No, ne přímo,“ rozpačitě šátral očima různě po místnosti, jako by hledal spojence v nemocničním vybavení.

„Nebo se snad madam chtěla rozvést?“

Pergamenová kůže s sebou začala kolem očí cukat, to jak ztratila tu nehybnost, a madam vyjela z úst salva sprostých nadávek. Otočila se na podpatku a vyběhla ze dveří, do kterých vzápětí vstoupily dvě lékařky a několik sestřiček. Pro nás to byla jasná výzva k odchodu.

***

Odvezl jsem Luigiho k nám domů. Chtěl být chvíli sám s lahví skotské. Tohle mi vždycky přišlo divné, Ital by se měl opájet dobrým vínem a ne kořalkou. Zatímco se v tichosti společensky znavaoval, obešel jsem dům, překontroloval zabezpečení a umínil si, že hned zítra promluví s personálem o dalším režimu v domě po dobu Lambertovy nepřítomnosti. Pak jsem přinesl do laboratoře lehkou večeři. Zachmuřený Luigi už v mírně podroušeném stavu zrovna něco kutil. Tu a tam si mezi sklenkami něco z jídla přece jenom vzal. Trochu d'obnul do salátu, vzal si jednu housku s pomazánkou a ochutnal kousek studené nádivky.

„Poslouchej, Márine,“ říkal mi vždycky Márine, nikdy ne Marku, „ne, že by mi to zrovna vrtalo hlavou, to ne, ale co tam dělal ten dozimetr? Když Lamberta přivezli, tak u sebe nic podobného neměl, to by mi doktor Vrchlík rozhodně řekl,“ a zadíval se takovým tím hrozně prosebným pohledem, který se dal jen velmi těžce snést, a co hůře, když se zároveň dívala i ta jeho opice, šel i špatně odmítnout.

„To ano, původně tam nebyl. Nastrčil jsem ho tam já.“

„Proč?“

„Kvůli tomuhle,“ sáhl jsem pro tašku postavenou u stolu, kterou jsem přinesl zároveň s jídlem. Vyndal jsem z držáku nádobu a odklopil olověné víko. A hned jsem ho zase priklopil.

„Eh,“ uskočil a vyčítavě se na mě podíval, „tos mi to chlape nemohl říct dřív? Abych byl připravenej...???“

„To je jenom ukázka pro uvěření. Tohle jsem našel pod polštářem, leželo Lambertovi přímo pod hlavou. Vyndal jsem to, ale nějaký chlap, který přišel s madam, se to pokusil do postele znova nacpat. Když madam utekla z místnosti, víte, jak přišla s tím právníkem, tak běžela k autu, u kterého čekal právě tenhle chlápek. Od sestřičky vím, že už tam jednou byl, vydával se za pojišťováka. Co je to za věc? Hledal jsem na internetu i v různých encyklopediích, ale nikde jsem nenašel přijatelné vysvětlení, co to je nebo k čemu to mohlo sloužit. Akorát je to pořádně nebezpečný!“

„Jo, něco podobného jsem už viděl,“ zamyšleně si protřel bradu, vzal si kousek nádivky a zapil ji hltem kořalky. „Tohle vypadá, že je to nějaký nový výrobek.“

„Pro jistotu jsem sejmul pár obrázků,“ položil jsem před něj několik fotografií. Díky silnému záření, které to vydávalo, měly na sobě podivné moaré.

„Jo, jo, vzpomínám si, tohle je kazeta a v ní je uložené práškové rádium.“ Zkoumavě prohlížel fotky. „Jo, je to menší, ale toho radia je tam víc. Možná až dva nebo tři kubické centimetry. To je skoro dvacetina známé světové produkce. Sakra. Budu si muset zavolat.“

„Co to tedy je?“

„Asi je to zbraň. Původní verze vypadala trochu jinak, ale rádium v tom bylo přesně takhle zatavené buď v olovnaté, nebo čistě křemičité skleněné bublině. I kazeta pro bublinu vypadala trochu jinak. První verze vznikla v nacistickém Německu, nějaký Heinz Schäffer vymyslel něco podobného, plnilo se to radiem získaného ze

smolince v Jáchymově. Pokoušeli tím odstranit Canarise, nějaký aktivní nacistu mu to vložil do sedadla auta, když měl jet z Berlína do Norimberku. Akorát, že ve voze namísto něj jel po těch pár hodin skrz rozbombardované Německo jeho pobočník. Schytl to ošklivým způsobem a zemřel těsně před koncem války. Pak zkusili jiný zdroj, kobalt nebo co já vím. Jakmile se rozhořela studená válka, tak všechny informace o zařízení tohohle typu zapadly. Nebylo to moderní a navíc, je to dost nebezpečné pro široké okolí, protože ten radioaktivní materiál je v prášku.“

„Odkud to víte o... jak jste to říkal – o Schäfferovi?“

„Zůstal na seznamu válečných zločinců. Podle Izraelců prý žije v Brazílii, ale je to jen domněnka. Já si myslím, že v klidu dožil někde ve Vídni...“

„To, že to tak svítí – to je tím rádiem?“

„A proč sis ty myslel, že je to radioaktivní?“

„Protože to v kratičké době zabilo kytku na stolku, kterou jsem panu Lambertovi přinesl, úplně zežloutla a zkroutila se mi před očima.“

„Ach, tak. Já jsem usuzoval podle toho dozimetru.“

„Aha. Ale ten jsem položil na chvíli tady na tu věc já. Nikdo asi nedokáže odhadnout, jakou dlouhou expozici měl pan Lambert, on žádný dozimetr u sebe neměl.“

„Sakra! Takže ta mrcha se chtěla s Lambertem rozvést, pak si to rozmyslela, a nakonec že by ho chtěla zabít?“

„Asi. Doktor Anliegen byl dost rozladěný, říkal, že přišel do nemocnice v podstatě náhodou a potkal tam madam. Ale peníze bude vymáhat u madam, doufám.“

„Takže Lambert tý mrše chtěl udělat pomyšlení, šel jí koupit nějakou zlatou tretku a z prodejny ho rovnou odvezli..., kde ta mrcha v té době byla?“ Luigi si zjevně oblíbil tento expresivní výraz. Usilovně přemýšlel, třel si čelo a různě se šklebil. Trpělivě jsem čekal, až se jeho psychická bouře přežene nebo rozpustí v alkoholu. „Je to bezpečně zadělané?“ ujišťoval se ustaraně.

„Samozřejmě, použil jsem olovené desky ze starého akumulátoru a zajistil to sáčkem s broky.“ Ale neřekl jsem mu, že jsem z toho sejmul i pár otisků prstů. Dalo mi to ale práci... já se ozáření bál taky!

„Ještě štěstí, že je to zatavené ve skle. Nedej bože, kdyby se to rozsypalo. Jdu volat. Dej to do té dodávky u brány, stejně jsi ji chtěl kvůli tomu motoru odepsat, ne? A vytáhni jí před bránu, třeba tam k lesu, jak je tam ten záliv pro autobusy, ať ti tady vyšetřovatelé nešmírují po pozemku. Odvezou si to i s tou kraksnou a zabijeme tak dvě mouchy jednou ranou. No, a já to vezmu na sebe, řeknu, že jsem to objevil úplně náhodou, protože ten auťák nepoužíváme a zrovna teď jsem ho chtěl přeparkovat a nechat odvézt do šrotu... a někdo to do něj musel nastrčit. Aby nás poškodil! Tak.“ Kopnul do sebe panáka. „Jo, Márine! Otři to, ať na tom nejsou tvoje otisky... člověk nikdy neví!“

Ponechal jsem Luigiho pochmurným myšlenkám a telefonnímu přístroji a připravil se na příjezd zásahové jednotky, která nepochybně co nevidět dorazí. Tedy, šel jsem to narafořit, jak Luigi řekl.

BEZESNÁ NOC

Následující den jsem zůstal v domě sám, ani do práce se mi nechtělo jít po tom včerejším rozruchu, když si dodávku odtáhli pověření pracovníci úřadu pro nakládání s jaderným odpadem. Ale to všechno vyřídil Luigi, on s těmito stranami jednal rád. Zprávy z nemocnice nebyly zrovna povzbuzující a nedávaly příliš nadějí na zlepšení Lambertova stavu. Prázdnotu tichého domu a nicotnost mého počínání v nesmyslném uklízení, uspořádávání knih nebo přípravě jídla, které jsem stejně nejedl, přetrhl břinkot domovního zvonku. Ploužil jsem se ke dveřím jak bez života. U brány stála nějaká žena v kostýmku, a nebyla to madam a ani ta její nešťastná společnice, ale monitor nezobrazoval zrovna full HD, takže jsem podle pár šmouh mohl jen těžko příchozí dámu zhodnotit. Otevřel jsem bránu a počkal, až dorazí k domu.

„Přejete si?“ Dáma stála přede dveřmi a až teď jsem si všimnul, že drobně prší. Byla docela hezká, hodně mladá ale starší než madam, z pod kapuce reflexní bundy jí vyčuhovaly neposlušné světlé vlasy a dívala se na mě nedočkavými, dychtivými očima v modré šedi, rámované dlouhými, ale světlými řasami. A měla na sobě slušivý kostýmek, takže jsem se podle těch šmouh nesehnul.

„Vy jste pan Narp, že? Měl byste pro mne pár minutek na rozhovor pro časopis *Země v obrazech*?“ usmívala se a přidržela mi před očima novinářský průkaz. Jmenovala se Julie Dávková, reportérka. Držela ho šikovně, prstem zakrývala celý název periodika. Dolíčky na pravidelné tváři se jí prohloubily, když jsem vzal průkaz do ruky. A nevím, co mě to napadlo, vzápětí jsem jí pokynul: „Tak pojďte na tu minutku dál.“ Snad kvůli tomu úsměvu, co poté vykouzlila. Protože se mi líbily její rozesmáté oči?

No, samozřejmě že patřila k bulváru... deník *Depress* vydával i občasník *Země v obrazech*, to aby ti redakční čmuchalové dokázali, že umí i něco jiného, serióznějšího, než jen lézt lidem do kuchyně. Vrátil jsem jí průkazku, vyklepal popršenou bundu a posadil jí v hale ke stolu. Věřil jsem, že si vybere něco z toho množství předpřipraveného jídla, před ní naservírovaného jak pro regiment vojáků.

„Máte to fakt dobrý,“ chválila po chvíli s plnými ústy. Potěšilo mne, že jí chutná a počkal jsem, až si osuší ruce do ubrousku, který jsem jí pohotově podal dřív, než je mohla nenápadně utřít třeba o kalhoty. Vytáhla z miniaturní kabely neméně miniaturní úzký bloček s kratičkou tužkou. A pobaveně se pousmála, jak jsem asi nevěřicně zíral.

„No, já nemám diktafon, jsem v redakci pouze na stáži a vysílají mě jen nasbírat pár informací. To víte, dělám tuhle práci krátce.“

„Aha. A co chytrý telefon?“

„Telefon?“ vykulila oči.

„Jako diktafon...“

„To mě nenapadlo,“ nakrčila čelo.

„Tak co byste se ráda dozvěděla, slečno?“

„No, naše čtenáře by zajímalo...,“ zarazila se, rozhlédla se po stole, zatímco já jsem sklídl nádobí na servírovací stolek vedle, a promnula si čelo. „Promiňte, to je blbost. Naši čtenáři tak jako tak stejně přečtou všechno, co se jim předloží, jelikož to jsou předplatitelé, tak.“

„Na co byste se ráda zeptala vy?“ a přistihnul jsem se, jak ji zvědavě okukuju. Byla trošku hubenější, ale ne všude a ne moc.

Chvilí dumala, rozhlédla se, zadívala se ven do houstnouceho deště a pak stočila pohled na mne. Zeptala se s vážnou, hluboce zamýšlenou tváří – na člověka jejího ražení až nepatřičnou: „No, mě by teda zajímalo, proč pracujete u Farina, který je všude popisovaný jako zhýralec a prostopášník a který se rád už léta ukazuje na veřejnosti s nejrůznějšími takzvanými umělkyněmi, které jsou ve skutečnosti jen placené společnice, víte jak to myslím, ne? Prý tu žijete už dlouho. V sousedství vám říkají inventář a... a tak různě. Přitom nevypadáte jako nějaký... komorník.“

To mě zaujalo, slečna si to tady kolem už očíhla. To jí určitě něco napovídali v Maxmiliánově hospodě v Šenu. Speciálně on dokázal nakecat lidem úplné blbosti.

„Záleží na tom, koho jste se vyptávala. S panem Farinem, drahá slečno, spolupracuji už skoro dvacet let, vlastně začalo to hned po škole. Starám se o správu jeho majetku, o jeho osobní věci, občas mu

dělám řidiče a považuji ho za svého přítele. Tenhle dům je pro pana Farina takové malé útočiště, třeba zrovna před lidmi od novin jako jste i vy.“

„Tento dům ovšem nepatří panu Farinovi, ale vám, pane Narpe! Kromě domu máte spoustu majetkových podílů, figurujete v obchodním rejstříku, jste důležitá osobnost v podnikání, jste velký zaměstnavatel... to není Farinův byznys, ale jen váš... A přesto jsem nenašla ani jednu vaší fotografii v žádných novinách, na internetu, na sociálních sítích... nikde!“

„Ale jděte! Asi jste špatně hledala..., ale máte pravdu, sociálně zasíťen nejsem,“ docela mě to pobavilo a zkusil jsem z jiného soudku. „Tenhle dům mám rád. Nepřejte si vědět, v jakém stavu byl při koupi. A při tom je to docela významná stavba, projektoval jej architekt Merkan, učedník slavného Gočára. Krátce v něm bydlel stavitel Müller, stavěl si ho pro sebe a svojí budoucí rodinu. Bohužel dokončení stavby se nedočkal, pro komunisty byl zosobněním samotného kapitalistického pekla a vlastní rodinu už taky nestihnul založit, z vězení to šlo těžko. Stavba zůstala nehotová a mírně řečeno trošku chátrala. Je to možná dáno i tím, že leží poněkud mimo hlavní cesty, z jedné strany je rybník a z druhé lesík. Ještě chvíli po sametové revoluci tu prý mělo místní družstvo nějaký archiv. Ale to jsem už nezažil, pouze na místě vrat a plotu stály nějaké dřevěné boudy, které jsem strhnul, protože jen hyzdily okolí. Rekonstrukce vrátila stavbě její lesk, vidíte? Tady v hale jsou všechny vlysy krásně barevné, zadní část domu byla přistavěna ve stejném duchu jako obě

křídla, přesně podle původních plánů. I nábytek je téměř stejný jako ten, který pan architekt před léty navrhnul. Představte si, že při rekonstrukci se našly původní závěsy na zrcadla a obrazy, tenkrát se to dělalo ještě na dřevěné kolíčky, dneska je to samozřejmě na umělohmotných hmoždinkách... Dokonce i zděný altán, který je dole v zahradě, je postaven tak, jak by to asi Merkan nakreslil. Ten jediný není původní stavbou, nechal jsem ho dostavět před pár lety.“

Dívala se na mne s rozšířenýma očima a ústy dokořán.

„To jsem vůbec nevěděla,“ řekla tiše, aniž si udělala jedinou poznámku, byť držela bloček i tužičku připravenou. A tiše dodala: „Architekt Merkan byl můj pradědeček, znám ho jenom z fotografií. To mě sem šéfredaktor poslal schválně... on to určitě věděl!“ užasla.

„Pokud byste měla zájem, můžete nahlédnout do originální dokumentace k domu, návrh vzniknul někdy kolem války a podařilo se mi ho zkompletovat teprve nedávno. Dělal jsem to hlavně kvůli tomuhle nábytku, ten je skutečně nádherný. Pan Farin sice děti nemá, ale váš pradědeček myslel na všechno, jsou zde zařízené i dva dětské pokoje... samozřejmě vše původní sic, ale i tak moderní. V podstatě tu mohou bydlet dvě až tři úplné rodiny i s kupou dětí.“

„To je úžasné,“ a já si všimnul velké slzy, která si hledala cestu po její tváři. Podal jsem jí kapesník, ale nereagovala, takže jsem jí slzu opatrně otřel sám.

„Vezměte si ještě trochu čaje,“ pobídnul jsem jí a maličko nalil do prázdného šálku.

„Bez mléka... prosím,“ šeptla. Byla dojatá.

„Ano,“ odložil jsem konvici. „Věřím, že kvůli téhle budově jste sice nepřišla, ale můžeme její krásy obdivovat spolu, ne? Copak tedy dalšího asi zajímá čtenáře vašich senzacechtivých novin?“

„Promiňte, nějak se živit musím,“ hlesla, zmačkala kapesník v ruce a vděčně přijala šálek. „Co vlastně pan Farin dělá? A proč tu bydlí, když má vlastní byt?“

„Pro bulvární noviny je asi zajímavější osoba pana Farina než tenhle barák, že? Já vím, jste tu služebně...“

„Promiňte,“ sklopila oči k bločku.

„Tak dobře. Pan Farin podniká v technologiích, jak se dneska moderně říká. Začínal s prodejem diagnostických přístrojů, ale to se mu moc nevedlo, takže začal obchodovat s komoditami, jinými slovy, kupoval a prodával obilí a pak snad i uhlí. To se mu taky moc nevedlo, utopil v podniku řízu peněz, a když na tom byl finančně fakt špatně, tak jsem mu nabídnul práci já. Teď pracuje na pozici, řekněme, obchodního ředitele ve firmě, která se zabývá diagnostikou pevných materiálů, dodává speciální elektroniku pro obráběcí stroje, vyrábí téměř nerozbitná skla a optiku pro zvláštní případy a zkouší uspět v mikroelektronice, i jako dodavatel super čistých materiálů. To je asi tak v kostce vše k jeho osobě. Abych nezapomněl, občasně bydlí zde... no... protože tu má klid a jsme dobří přátelé.“

„To je gól, on je váš zaměstnanec, že ano?“ vydechla s překvapením.

„Nenazýval bych to tak... Jsem rád, že jsem mu mohl pomoci v tíživé životní situaci.“

„Jeho manželství prý není šťastné,“ teď už si blok nachystala. „Prý existují fotografie, které to dokazují. Jeho paní se stýká s jinými muži, naposledy to otisknul Express... Jak se staví k tomu, že ho manželka veřejně podvádí?“

„Napište prosím, že o tom nic ale vůbec nic nevím.“

„Prý má jeho manželka několik milenců, je to pravda? A její tři předchozí manželé prý náhle zemřeli?“

„Nedokážu vám odpovědět. Víte víc, než já!“

„Myslíte si, že hrozí rozvod?“

Zakroutil jsem asi s rozpačitým úsměvem hlavou. Její otázky byly doslova sžíravé a dokázaly se zakousnout hluboko do mysli.

„A jak by se dělil majetek? V případě rozvodu, samozřejmě?“

„Přesně podle předmanželské smlouvy.“

„Aha! Taková existuje...? Ne, ne! Nic neříkejte.“ Zarazila mě a rychle si něco poznamenala. S překvapením jsem zjistil, že tahle dívka ještě ovládá těsnopis.

„Pokud vás zajímá finanční stránka věci, slečno, pan Farin nemá žádný vlastní majetek ani není podílníkem v žádné firmě. Bydlel ve firemním bytě, byť luxusním, ale teď, po svatbě si pořídil vlastní bydlení, a má jen ředitelský plat, který snadno mine při svém... ehm... způsobu života.“

„Vážně?“ Vyvalila na mne své šedé oči.